

Vajna Ádám
EZÉKIEL ÉS AZ IZZÓ FAZÉK

tedd föl a fazekat, tedd föl,
rozsdás az alja, nem baj,
jól ég a tűz, vigyázz rá,
cigaretát is gyújthatsz.

suvickold le a követ,
amin a vérét vetted
a disznónak, suvickold,
meg ne lássa az őgróf.

jaj, aki vért ont, annak,
fagyott a téli hajnal,
nem hajlik úgy az ujj sem,
dobd a húsát fazékba.

meg ne lássa az őgróf.
a legjobb húsát dobjad,
alszik az apró gyermek
bentlakásos otthonban.

ne rakj nagy máglyát, rakjál
kis tüzet, hogy ne lássa
őgróf libériása
s kistfia a lovásznak.

izzon a fazék azért,
izzon azért, ahogy bír,
főjön csak szét a hús és
odaégjenek a csontok.

ez azért szép disznó volt,
és igen régi disznó,

megfordul egyszer sorsunk,
látta a Horthy Miklóst.

ne törődj az őgróffal,
ne törődj az ördöggel,
ecetszagú a lelkem,
törődj te csak a tűzzel.

de tényleg szép disznó volt,
majdnem egy mázsa színhús,
úgy öregedett meg, hogy
nem tudta, mi az éhség.

megfordul egyszer sorsunk,
tedd föl a fazekat, tedd föl,
ahogy éltél, mit tettél,
aszerint ítélnék meg.

Széllal szemben, 2020